

มาตรา 30

ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีกระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก ถือว่าเป็นบุคคลผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปในการเข้ารับราชการตามมาตรา 30 ต้องได้รับการยกเว้นคุณสมบัติจาก ก.พ. หรือได้รับการล้างมลทินตามกฎหมายเสียก่อนจึงจะขอบรรจุกลับเข้ารับราชการได้ แต่ส่วนราชการจะบรรจุผู้นั้นกลับเข้ารับราชการอีกหรือไม่ เป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 ที่จะพิจารณา (นร 0709.1/ล 578 ลงวันที่ 6 ธันวาคม 2544)

1

มาตรา 52

ข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนตามมาตรา 116 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มิใช่ถูกออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัย หากไม่ปรากฏว่าขาดคุณสมบัติทั่วไปในกรณีอื่น ผู้นั้นก็สามารถขอกลับเข้ารับราชการตามเดิมได้ ส่วนจะได้รับการบรรจุกลับเข้ารับราชการหรือไม่ เป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 (นร 0709.1/14 ลงวันที่ 4 มกราคม 2545)

4

มาตรา 59

ข้าราชการถูกลงโทษตัดเงินเดือนหลังจากได้รับเลื่อนให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น คำสั่งลงโทษดังกล่าวย่อมไม่มีผลกระทบกับการเลื่อนระดับตำแหน่งซึ่งดำเนินการไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่ขัดกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา 59 จึงไม่อาจยกเลิกคำสั่งเลื่อนระดับตำแหน่งได้ (นร 0709.2/ป 556 ลงวันที่ 21 กันยายน 2541)

6

สำหรับเพื่อการศึกษาอ้างอิงใช้สำหรับ Forensic Reference Only

มาตรา 72

ผู้ที่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีต้องมีผลการปฏิบัติงานเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาได้ หากไม่มีผลการปฏิบัติงานหรือการประเมินผลปฏิบัติงานไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2538) ข้าราชการผู้นั้นก็จะไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปี (นร 0709.1/130 ลงวันที่ 11 พฤษภาคม 2544) 9

มาตรา 79

กรณีที่จะถือว่าเป็นการดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกับกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการหรือไม่ ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏเป็นเรื่องๆ ไป (นร 0709.2/ล 30 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2542) 12

มาตรา 82

1. ข้าราชการกรมส่งเสริมสหกรณ์ ซึ่งมีหน้าที่กำกับ ดูแล การดำเนินงานให้เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ และวัตถุประสงค์ของสหกรณ์ หากฝ่าฝืนคำสั่งกรมฯ ซึ่งห้ามข้าราชการเข้าไปเป็นตัวละครทำการให้สหกรณ์ ที่ตนเองรับผิดชอบการเข้าไปกระทำการในสหกรณ์ จึงไม่ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/ล 391 ลงวันที่ 2 เมษายน 2545) 14

2. ข้าราชการได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติงานอื่นของส่วนราชการ (จัดสรรสลากการกุศล และเก็บเงินส่งให้กับสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล) ซึ่งเป็นงานนอกเหนือจากงานในหน้าที่ ถือว่าข้าราชการผู้นั้นมีหน้าที่ราชการในเรื่องดังกล่าวด้วย หากนำเงินที่รับไว้ไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวก็จะมี ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้ (นร 0709.1/(ล) 3 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2544) 17

มาตรา 84

การประมาทเลินเล่อซึ่งเป็นการผิดทางวินัยจะต้องเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ส่วนความเสียหายที่เกิดแก่ราชการกรณีจะร้ายแรงเพียงใดนั้น ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป ซึ่งความเสียหายที่ทางราชการได้รับอาจเป็นความเสียหายที่สามารถคำนวณเป็นราคา หรือเป็นความเสียหายที่เกิดกับภาพพจน์ชื่อเสียงของทางราชการก็ได้ (นร 0709.1/174 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2545)

มาตรา 89

ข้าราชการมีหนังสือร้องเรียนกล่าวโทษข้าราชการอื่นต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปเพื่อให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ โดยมีได้เสนอหนังสือร้องเรียนผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น ถือว่าเป็นการใช้สิทธิในทางส่วนตัวเพื่อประโยชน์แก่ราชการมิใช่การปฏิบัติหน้าที่ราชการ กรณีจึงไม่เป็นความผิดวินัยฐานกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน (นร 0709.1/ล 531 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544)

มาตรา 92

1. ข้าราชการได้รับอนุญาตให้ลาศึกษาต่อในประเทศแต่ไม่ไปเรียนตามปกติจนเป็นผลให้เวลาเรียนไม่พอ และไม่ผ่านการสอบประจำปีในปีการศึกษาที่หนึ่ง การขาดเรียนดังกล่าวไม่ถือเป็นความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/259 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2544)

2. ข้าราชการถูกลงโทษไล่ออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ 28
ติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร
หากภายหลังปรากฏหลักฐานว่า ข้าราชการดังกล่าวไม่มีเจตนาละทิ้งหน้าที่
ราชการ ภรรยา หรือทายาทของข้าราชการผู้ถูกลงโทษอาจร้องขอและส่งพยาน
หลักฐานให้ ก.พ.พิจารณาทบทวนคำสั่งลงโทษดังกล่าวได้ (นร 0709.1/225
ลงวันที่ 20 กันยายน 2544)

3. ข้าราชการเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทกับบุคคลกลุ่มหนึ่งในสถาน 30
บันเทิงและถูกห้ามปรามจนกระทั่งได้แยกย้ายจากกัน หลังจากเกิดเหตุดังกล่าว
ไม่มีผู้ใดพบเห็นข้าราชการผู้นั้นอีก และผู้บังคับบัญชาได้ทำการสืบสวนแล้วมีเหตุ
อันควรเชื่อว่าข้าราชการผู้นั้นน่าจะถูกละเมิดวินัย กรณีเช่นนี้ให้ผู้บังคับบัญชาสั่ง
ให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อน (นร 0709.1/53 ลงวันที่ 6 มีนาคม 2545)

4. เมื่อสำนักงานผู้ดูแลนักเรียนในสหรัฐอเมริกามีหนังสือแจ้ง 32
ข้าราชการซึ่งได้รับอนุมัติให้ลาศึกษาต่อเดินทางกลับประเทศไทยโดยส่งทาง
ไปรษณีย์ตอบรับ กรณีให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นได้รับแจ้งการไม่อนุมัติให้ลาศึกษา
ต่อเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งหนังสือแจ้งดังกล่าว (นร 0709.1/183
ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2545)

5. ข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการ 2 ครั้ง ครั้งแรกตั้งแต่วันที่ 34
15 ธันวาคม 2540 ถึงวันที่ 26 มกราคม 2541 รวม 43 วัน หลังจากนั้นได้กลับมา
ปฏิบัติราชการครั้งที่สองตั้งแต่วันที่ 7 เมษายน 2541 เป็นต้นไป และไม่กลับมา
ปฏิบัติราชการอีกเลย กรณีเช่นนี้จะต้องสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการย้อนหลังตั้งแต
วันที่ 7 เมษายน 2541 เป็นต้นไป (นร 0709.1/235 ลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2545)

6. การนับวันสำหรับการกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการนั้น 36
จะต้องนับวันละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันทุกวัน โดยนับรวมวันหยุดราชการ
ซึ่งอยู่ระหว่างวันละทิ้งหน้าที่ราชการด้วย (นร 0709.2/28 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2545)
7. การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการผู้ใดกระทำผิดวินัยฐานละทิ้งหรือ 38
ทอดทิ้งหน้าที่ราชการตามมาตรา 92 นั้น ต้องปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมีหน้าที่
ราชการที่จะต้องปฏิบัติ แต่ได้ละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการไปโดยไม่มีเหตุผล
อันสมควร (นร 0709.2/ล 266 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2541)
8. ข้าราชการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลา 41
เกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรแล้วได้กลับมาปฏิบัติราชการอีก
ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้ตาม
ความร้ายแรงแห่งกรณี โดยจะลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการก็ได้
ไม่เป็นการขัดต่อมติคณะรัฐมนตรี ที่ นว 125/25032 ลงวันที่ 5 ตุลาคม 2503 และ
มติคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0205/ว 234 ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2536 (นร 0709.1/ล 963
ลงวันที่ 19 กันยายน 2545)
9. ข้าราชการยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการในวันเดียวกับวันที่ 43
ขอลาออกผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถอนุญาตให้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่
ขอลาออกได้ และเมื่อผู้บังคับบัญชาอนุญาตให้ข้าราชการดังกล่าวลาออกจาก
ราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาย่อมไม่อาจดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้น
ในกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการอีกได้ (นร 0709.2/ป 673 ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน
2541)

มาตรา 98

1. ข้าราชการที่กระทำผิดเกี่ยวกับเสพยาเสพติด ประเภทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง สำหรับระดับโทษ หากมีเหตุอันควรลดหย่อนก็สามารถนำมาประกอบการพิจารณาได้ แต่จะลดโทษลงต่ำกว่าปลดออกจากราชการไม่ได้ (นร 0709.1/534 ลงวันที่ 21 กันยายน 2543)

2. ข้าราชการยื่นฟ้องผู้บังคับบัญชาต่อศาลโดยสุจริต ถือได้ว่าเป็นการใช้สิทธิอันชอบธรรมตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ไม่เป็นการกระทำผิดวินัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่อย่างใด (นร 0709.1/188 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2544)

3. การที่จะพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการประพฤติชั่วตามมาตรา 98 หรือไม่ ให้พิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาของผู้กระทำเป็นสำคัญ อีกทั้งให้คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งกรณีที่กระทำด้วย เพื่อจะได้กำหนดสถานโทษให้เหมาะสมกับการกระทำผิด (นร 0709.1/ล 109 ลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2544)

มาตรา 99

1. สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินรายงานผลการตรวจสอบสืบสวน ว่ามีข้าราชการกระทำการทุจริต เป็นเหตุให้เงินของทางราชการขาดบัญชี ถือได้ว่าเป็นการข่มขู่การกระทำผิดวินัยโดยมีพยานหลักฐานเบื้องต้นเพียงพอที่จะกล่าวหา ข้าราชการผู้นั้นและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแล้ว (นร 0709.2/ป 242 ลงวันที่ 22 มิถุนายน 2542)

2. การดำเนินการตามมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มิใช่ขั้นตอนของการดำเนินการทางวินัย เมื่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาเรื่องทีกล่าวหาแล้วเห็นว่ากรณีไม่มีมูล และสั่งยุติเรื่อง จึงไม่ต้องรายงานการดำเนินการดังกล่าวตามมาตรา 109 (นร 0709.2/818 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2542) 57
3. การที่ข้าราชการถูกแจ้งความร้องทุกข์ หรือฟ้องคดี หากปรากฏว่ากรณีดังกล่าวไม่มีมูลเป็นการกระทำผิดวินัย หรือพยานหลักฐานในเบื้องต้นยังไม่ชัดเจน ผู้บังคับบัญชาไม่อาจอาศัยเหตุดังกล่าวมาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการได้ (ด่วนที่สุด ที่ นร 0709.1/160 ลงวันที่ 26 มิถุนายน 2544) 60
4. ผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงเพื่อหามูลการกระทำผิดวินัย เป็นเพียงผู้ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ และให้ความเห็นแก่ผู้บังคับบัญชา ไม่มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการมาให้ข้อเท็จจริงหรือเรียกเอกสารต่าง ๆ โดยอาศัยอำนาจของตนได้ (นร 0709.1/405 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2544) 63
5. ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวนหากผลการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงและไม่มีกรณีที่ต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี หรือหากผลการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำผิด ก็ให้สั่งยุติเรื่อง และให้ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/ล 240 ลงวันที่ 13 กันยายน 2544) 66

6. เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการแล้ว ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงในกรณีเดียวกัน เมื่อยังไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวยังคงมีหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นต่อไป (นร 0709.1/ล 32 ลงวันที่ 21 มกราคม 2545)

มาตรา 102

1. คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการในเรื่องที่ผู้บังคับบัญชาได้เคยดำเนินการทางวินัยไปแล้ว หากปรากฏข้อเท็จจริงว่ากรณีซึ่งมูลครั้งหลังเป็นคนละกรณีกัน ผู้บังคับบัญชาก็ยังสามารถดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ในกรณีดังกล่าวได้อีก ไม่เป็นการดำเนินการซ้ำ (นร 0709.1/210 ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2543)

2. หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนนั้น มีเจตนารมณ์ที่จะให้คณะกรรมการสอบสวน และผู้บังคับบัญชาดำเนินการเกี่ยวกับการสอบสวนและพิจารณาจนเสร็จสิ้นกระบวนการ มิได้ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาในการสั่งยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือระงับการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนที่ได้สั่งแต่งตั้งขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมาย หากคุณสมบัติของกรรมการสอบสวนไม่เป็นไปตามที่มติคณะรัฐมนตรีกำหนดผู้สั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนย่อมจะดำเนินการเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีได้ (นร 0709.1/ล 24 ลงวันที่ 31 มกราคม 2543)

3. การสอบสวนในกรณีกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่าง
ไม่ร้ายแรง แม้กฎหมายจะบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาสามารถดำเนินการ
โดยวิธีการที่เห็นสมควรได้ก็ตาม แต่เพื่อความเป็นธรรมจะต้องมีการแจ้งให้
ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบฐานะที่ตกเป็นผู้ถูกกล่าวหา และต้องให้โอกาส
ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาด้วย (นร 0709.2/ป 403 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2542) 78
4. การที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโดยไม่ได้ให้
โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เป็นการดำเนินการที่ไม่ชอบ
ด้วยเจตนารมณ์ของมาตรา 102 และขัดกับหลักการพื้นฐานแห่งความยุติธรรม
(นร 0709.2/ล 180 ลงวันที่ 29 กันยายน 2542) 81
5. การดำเนินการสอบสวนตามมาตรา 102 แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นกระบวนการดำเนินการทางวินัย เมื่อ
ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวนแล้วเห็นว่าข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้
กระทำผิด ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ต้องรายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว
ไปยังอธิบดีของข้าราชการผู้นั้นตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว
(นร 0709.2/818 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2542) 84
6. เมื่อข้าราชการมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย
อย่างร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามที่ระบุไว้ในมาตรา 52 แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เป็นผู้แต่งตั้งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนโดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าข้าราชการผู้ที่ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้น
ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งมาโดยวิธีใด และในกรณีที่ปรากฏว่าข้าราชการผู้กระทำ
ผิดวินัยอยู่ในอำนาจการแต่งตั้งตั้งคณะกรรมการสอบสวนของผู้บังคับบัญชา
หลายคนให้ผู้บังคับบัญชาที่พบการกระทำความผิดเป็นผู้แต่งตั้งตั้งคณะกรรมการ
สอบสวน (นร 0709.1/ป 297 ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2544) 88

7. ในกรณีที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการ 2 คำสั่ง ในเรื่องกล่าวหาเดียวกันแต่ต่างกรณีกัน เมื่อผู้บังคับบัญชาส่งลงโทษ ในกรณีตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนคำสั่งแรกไปแล้ว แม้ผลการสอบสวนในกรณีตามคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการคำสั่งที่สองจะฟังได้ว่า ข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยอีกก็ตาม กรณีไม่อาจส่งลงโทษข้าราชการผู้นั้น ได้อีก เพราะเป็นการกระทำผิดในเรื่องเดียวกัน (นร 0709.1/ ล 469 ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2544)

8. ในกรณีที่มีการกล่าวหาว่าข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรงให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการสอบสวนตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชา เห็นสมควร ซึ่งคำว่า “วิธีการที่เห็นสมควร” นั้น หมายถึงวิธีการที่ผู้บังคับบัญชา เห็นสมควรจะใช้ในการสอบสวน ซึ่งอาจดำเนินการด้วยวิธีใดก็ได้ แต่ทั้งนี้ ต้องให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบเรื่องที่มีการกล่าวหาและต้องให้ออกคำสั่งแจ้งเหตุผล ในเรื่องที่มีการกล่าวหาด้วย จะส่งลงโทษโดยไม่ทำการสอบสวนก่อนไม่ได้ เว้นแต่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2539) (นร 0709.1/30 ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2545)

9. เมื่อผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา และสั่งยุติเรื่องแล้ว ต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกในเรื่อง เดียวกัน โดยให้รอการลงโทษไว้ ผู้บังคับบัญชาไม่อาจดำเนินการทางวินัยได้อีก เนื่องจากจะเป็นการค้างเป็นภาระซ้ำ และเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้บังคับบัญชา ได้สั่งยุติเรื่องก่อนวันที่ 9 มิถุนายน 2539 จึงเป็นผลให้กรณีอยู่ในเกณฑ์ ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี พ.ศ. 2539 (นร 0709.2/ป 17 ลงวันที่ 25 มกราคม 2542)

10. การที่ปลัดกระทรวงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย 98
อย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 102
ประกอบกับมาตรา 52 (2) หรือ (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. 2535 หรือส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงพิจารณาตามมาตรา 104 (1)
หรือดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญทุกระดับ
ในกระทรวงซึ่งมิใช่สำนักงานปลัดกระทรวง ถือว่าเป็นการใช้อำนาจในฐานะ
ปลัดกระทรวง (นร 1009.1/ล 1096 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2545)
11. ข้าราชการถูกลงโทษทางวินัยแล้ว ต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาลงโทษ 101
จำคุกผู้นั้นในกรณีเดียวกันอีก ผู้บังคับบัญชาไม่อาจสั่งลงโทษหรือเพิ่มโทษ
ข้าราชการดังกล่าวได้ เนื่องจากเป็นการดำเนินการซ้ำ แต่การที่ผู้ถูกกล่าวหา
กระทำผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกย่อมถือเป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปสำหรับ
การเป็นข้าราชการ ตามมาตรา 30 (10) ผู้บังคับบัญชาจึงต้องสั่งให้ออกจาก
ราชการ ตามนัยมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. 2535 (นร 0709.2/565 ลงวันที่ 30 ตุลาคม 2541)
12. การดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงเป็นอำนาจหน้าที่ 103
ของผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 และผู้มีอำนาจดังกล่าว
อาจมอบอำนาจการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ข้าราชการผู้อื่นปฏิบัติ
ราชการแทนได้ หากผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย
อย่างไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีอำนาจดำเนินการสั่งลงโทษวินัย
อย่างไม่ร้ายแรง ตามมาตรา 103 ได้ หรือหากผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้ถูก
กล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีอำนาจส่งเรื่องให้
อ.ก.พ.กระทรวง อ.ก.พ.กรม หรือ อ.ก.พ.จังหวัด แล้วแต่กรณี พิจารณา
ตามมาตรา 104 ได้ (นร 0709.3/3 ลงวันที่ 8 มกราคม 2544)

มาตรา 106

1. ข้าราชการได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ โดยขณะที่ 105
ลาออกไม่ปรากฏกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีไม่เข้า
เงื่อนไขตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. 2535 ผู้บังคับบัญชาไม่สามารถดำเนินการทางวินัยในภายหลังได้
(ด่วนมากที่ นร 0709.1/178 ลงวันที่ 24 พฤษภาคม 2543)
2. คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงซึ่งตั้งขึ้นเพื่อหาตัวผู้กระทำผิด 107
และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง รายงานผลการสอบสวนต่อผู้แต่งตั้งคณะกรรมการว่า
ข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้เกษียณอายุ
ราชการไปแล้ว กรณีไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีเช่นนี้ ผู้บังคับบัญชาไม่สามารถแต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงตามที่มีการรายงานได้ (นร 0709.1/210
ลงวันที่ 19 มิถุนายน 2543)
3. เมื่อมีการกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการผู้ใดมีพฤติการณ์อัน 112
พึงเห็นได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือ
ต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ก่อนที่ข้าราชการผู้นั้นจะออกจากราชการ
แม้คณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจะแจ้งเหตุดังกล่าวให้
ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจทราบ หลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้ออกจากราชการ
ไปแล้วก็ตาม ผู้บังคับบัญชาก็ยังสามารถดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้น
ตามมาตรา 106 ต่อไปได้

ทั้งนี้ การกล่าวหาเป็นหนังสือต่อหน่วยงานดังกล่าวไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น การกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องอื่น แม้อยู่นอกเหนือหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ป. หรือสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้บังคับบัญชาก็สามารถดำเนินการทางวินัยตามนัยมาตราดังกล่าวได้ (นร 0709.1/335 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2544)

4. การกล่าวหาเป็นหนังสือว่ามีข้าราชการต่างสังกัดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกันต่อผู้บังคับบัญชาหน่วยงานใด ย่อมมีผลเป็นการกล่าวหาแต่เฉพาะข้าราชการของหน่วยงานนั้น ไม่มีผลเป็นการกล่าวหาข้าราชการอื่นซึ่งร่วมกระทำผิดด้วยแต่อย่างใด ดังนั้น หากปรากฏว่าข้าราชการอื่นซึ่งร่วมกระทำผิดได้ออกจากราชการไปแล้วก่อนที่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นั้นจะทราบเรื่อง กรณีย่อมไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 106 ที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการที่ออกไปแล้วได้ (นร 0709.1/335 ลงวันที่ 31 ตุลาคม 2544) 115

5. การกล่าวหาเป็นหนังสือว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 106 นั้น จะต้องระบุตัวผู้กระทำหรือละเว้นการกระทำ ตลอดจนพฤติการณ์แห่งการกระทำหรือละเว้นการกระทำที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงด้วย (นร 0709.1/260 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544) 118

6. เมื่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้นรายงานการขาดราชการเกินกว่า 15 วันของข้าราชการไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับแล้ว แม้ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปจะสั่งให้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าวก่อน และมีความเห็นว่ากรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้ออกจากราชการไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจก็ยังสามารถดำเนินการตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้ (นร 0709.2/240 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2542) 120

7. การที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นรายงานการทุจริตของผู้ใต้บังคับบัญชา ไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปก่อนที่ข้าราชการผู้ใต้บังคับบัญชาผู้นั้น ออกจากราชการ ถือว่าการรายงานดังกล่าวเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือ ตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แล้ว ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนว่าข้าราชการ ผู้นั้นยังไม่ได้ออกจากราชการ (นร 0709.1/200 ลงวันที่ 18 กันยายน 2544) 123
8. ข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วย่อมไม่มีสภาพเป็นข้าราชการ อีก ผู้บังคับบัญชาจึงไม่อาจสั่งเพิ่มโทษในกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงกับ ข้าราชการผู้นั้นได้ และกรณีเช่นนี้ไม่อาจสั่งลดโทษตามมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้เช่นกัน เนื่องจากเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (นร 0709.2/ป 80 ลงวันที่ 17 มีนาคม 2542) 127
9. การดำเนินการตามมาตรา 106 เมื่อผลการสอบสวนพิจารณา ปรากฏว่า ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชา ลงโทษแก่ข้าราชการผู้นั้น เนื่องจากมาตรา 106 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีเจตนารมณ์มุ่งหมายที่จะลงโทษข้าราชการ ที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง (นร 0709.2/ป 337 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2541) 129
10. การกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาตามมาตรา 106 นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นผลสรุปความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง หรือมติ อ.ก.พ.กระทรวง หากข้อเท็จจริงตามหนังสือดังกล่าวมีลักษณะที่พึงเห็น ได้ว่า กรณีมีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาต่อ ผู้บังคับบัญชาก่อนที่ข้าราชการผู้นั้นจะออกจากราชการไป ผู้บังคับบัญชาย่อม ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการดังกล่าวได้ (นร 0709.2/ล 276 ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2541) 131

11. ข้าราชการได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการก่อนที่จะมีกรณี ถูกกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ไม่ต้องด้วยเงื่อนไขตามมาตรา 106 ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจจึงไม่อาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการผู้นั้นได้ (นร 0709.2/ป 152 ลงวันที่ 12 มีนาคม 2541) 134

12. การกล่าวหาว่าข้าราชการผู้ใดมีกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนออกจากราชการ ตามนัยมาตรา 106 ไม่จำเป็นต้องเป็นการรายงานผลของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเสมอไป เพียงแต่มีการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีหน้าที่สืบสวนโดยมีเนื้อความที่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้ไม่ระบุชื่อผู้ถูกกล่าวหา เพียงแต่กล่าวหาพอให้ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นใคร ก็เพียงพอที่ผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการผู้นั้นได้ 137

ส่วนการที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ต่อมาถูกดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 106 หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งงดโทษ หากผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ ตามนัยข้อ 6 (6) ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวินัยออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 (นร 0709.2/ป 241 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2541)

มาตรา 107

1. ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน 141
 ย่อมไม่มีสถานภาพเป็นข้าราชการ จึงไม่อาจสั่งแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใดๆ ได้
 (นร 0709.2/282 ลงวันที่ 16 เมษายน 2542)

2. ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟัง 143
 ผลการสอบสวนทางวินัยในกรณีที่ถูกลงกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้กรณี
 ที่สอบสวนดังกล่าวจะมีการดำเนินคดีอาญาด้วย และพนักงานอัยการมีคำสั่ง
 เต็ดขาดไม่ฟ้องผู้กระทำความผิดก็ตาม กรณีก็มีได้เป็นผลให้เหตุแห่งการสั่ง
 ให้ออกจากราชการไว้ก่อนอันเนื่องจากถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย
 อย่างร้ายแรงนั้นหมดไป หากการสอบสวนทางวินัยดังกล่าวยังไม่แล้วเสร็จ
 ผู้บังคับบัญชาก็ไม่อาจสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามเดิมได้
 (นร 0709.1/242 ลงวันที่ 2 ตุลาคม 2544)

มาตรา 109

1. อ.ก.พ.กระทรวง ได้พิจารณารายงานการลงโทษข้าราชการ 146
 ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง แล้วเห็นว่า กรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
 และมีมติให้กรมดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่
 ข้าราชการดังกล่าว ต่อมา อ.ก.พ.กรม ได้มีมติให้ลงโทษไล่ข้าราชการผู้นั้น
 ออกจากราชการการสั่งลงโทษครั้งหลังถือเป็นการสั่งเพิ่มโทษ (นร 0709.2/584
 ลงวันที่ 25 สิงหาคม 2542)

2. ผู้บังคับบัญชาสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบสำนวนการ 149
 สืบสวนข้อเท็จจริง เพื่อพิจารณาพยานหลักฐานในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลเพียงพอที่จะ
 กล่าวหาว่าข้าราชการกระทำความผิดวินัยอย่างไร หรือไม่ ถือเป็นการดำเนินการ
 ตามมาตรา 99 มิใช่การดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 102 เมื่อผู้บังคับบัญชา

พิจารณาแล้วเห็นควรยุติเรื่อง จึงไม่มีกรณีต้องรายงานตามมาตรา 109 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 แต่อย่างไร (นร 0709.1/ล 169 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2544)

3. เมื่ออธิบดีรายงานการดำเนินการทางวินัยไปยัง อ.ก.พ. 152
กระทรวงตามมาตรา 109 แล้ว การพิจารณาดำเนินการในขั้นต่อไปเป็นอำนาจ
หน้าที่ของ อ.ก.พ.กระทรวง (นร 0709.1/ล 858 ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2545)

4. การที่มาตรา 109 บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นรายงาน 154
การดำเนินการทางวินัยไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป และให้ผู้บังคับบัญชา
ชั้นเหนือขึ้นไปมีอำนาจเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษ ได้ แสดงให้เห็นว่าคำสั่ง
ลงโทษของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นยังไม่เด็ดขาด การเปลี่ยนแปลงโทษดังกล่าวมีลักษณะ
เป็นการแก้ไขคำสั่งลงโทษ ดังนั้น การสั่งลงโทษครั้งหลังจึงต้องสั่งให้มีผลย้อนหลัง
ไปถึงวันที่ระบุไว้ในคำสั่งเดิม (นร 1009.1/ล 1095 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2545)

5. ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการแล้ว จะต้อง 156
รายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นั้นตามลำดับ
จนถึงอธิบดี ตามมาตรา 109 วรรคหนึ่ง หากผู้บังคับบัญชาผู้ใดไม่ปฏิบัติ
ความบทบัญญัติดังกล่าว ผู้บังคับบัญชาผู้นั้นอาจมีความผิดวินัยตามมาตรา 85
วรรคหนึ่ง ได้ (นร 0709.2/642 ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 2541)

6. เมื่อมีคำสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ คำสั่งลงโทษเดิม 158
เป็นอันยกเลิกตามนัยมาตรา 109 วรรคห้า ดังนั้น เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งเพิ่มโทษ
ข้าราชการจากลดเงินเดือนเป็นไล่ออกจากราชการ คำสั่งลงโทษลดเงินเดือน
ดังกล่าวจึงถูกยกเลิก และเป็นผลให้ทางราชการต้องคืนเงินเดือนตามคำสั่ง
ลงโทษ (เดิม) ที่ให้ลดเงินเดือนไปแล้วให้แก่ข้าราชการผู้นั้นด้วย
(นร 0709.2/ป 256 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2541)

มาตรา 112

เมื่อศาลมีคำสั่งให้ข้าราชการซึ่งหายไปเป็นคนสาปสูญตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว โดยผลของกฎหมายถือว่า “ถึงแก่ความตาย”
ซึ่งย่อมเป็นผลให้ต้องถือว่าข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการเพราะตาย
(นร 0709.2/563 ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2542) 161

มาตรา 113

ข้าราชการส่งหนังสือขอลาออกจากราชการทางไปรษณีย์
(EMS) โดยขอลาออกจากราชการในวันเดียวกับที่ได้ระบุไว้ในหนังสือขอลาออก
แม้กรณีจะมีใช่เป็นการยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการล่วงหน้าก่อนวันขอลาออก
ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการลาออกจากราชการของข้าราชการ
พลเรือนสามัญ พ.ศ. 2536 ก็ตาม แต่เพื่อความเป็นธรรมและให้เป็นไปตาม
เจตนารมณ์ของมาตรา 113 ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสามารถอนุญาตให้ลาออกจากราชการได้ (นร 0709.2/533 ลงวันที่ 9 สิงหาคม 2542) 163

มาตรา 115

1. ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการออก
จากราชการได้ หากการสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นหย่อนความสามารถ
ในอันที่จะปฏิบัติราชการ และควรให้ผู้นั้นอยู่รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหาย
แก่ราชการ ซึ่งจะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป (นร 0709.1/279
ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 2544) 166

2. ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 52 อาจพิจารณาดำเนินการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพราะเป็นผู้มีร่างกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติงาน หรือหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการตามมาตรา 114 (3) และมาตรา 115 แล้วแต่กรณีได้ และหากผู้บังคับบัญชาพิจารณาสั่งการในกรณีดังกล่าวโดยสำคัญผิดในข้อเท็จจริง ผู้บังคับบัญชาก็ย่อมที่จะสั่งแก้ไขให้ถูกต้องได้ (นร 0709.1/ป 455 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2544)

มาตรา 124

ทายาทของข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย เนื่องจากการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญให้อุทธรณ์ได้เฉพาะสำหรับตนเองเท่านั้น จะอุทธรณ์แทนกัน หรือมอบหมายให้ผู้อื่นอุทธรณ์แทนไม่ได้ (นร 0709.1/200 ลงวันที่ 18 กันยายน 2544)

มาตรา 125

เมื่อมีการรายงานการดำเนินการทางวินัยต่อ อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา 109 วรรคหก และข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัยใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษตามมาตรา 125 (3) อ.ก.พ.กระทรวง จะต้องพิจารณาอุทธรณ์โดยนำรายงานการดำเนินการทางวินัยมาพิจารณาด้วย (นร 0709.1/266 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2544)

มาตรา 129

การใช้สิทธิร้องทุกข์จะต้องปรากฏกรณีว่าถูกผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการ หรือเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติต่อตนไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นทำบันทึกรายงานพฤติการณ์ของผู้ได้บังคับบัญชาไปถึงผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป จึงยังไม่เข้าเหตุแห่งการร้องทุกข์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 129 และมาตรา 130 (นร 0709.1/ล 531 ลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2544) 176

มาตรา 130

ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษโดยให้ว่ากล่าวตักเตือนตามนัยมาตรา 103 วรรคสอง มิใช่การลงโทษทางวินัย ผู้ถูกว่ากล่าวตักเตือนไม่สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ได้ ส่วนการใช้สิทธิร้องทุกข์ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาว่ากล่าวตักเตือนไม่ว่าจะเป็นกรณีการใช้อำนาจในทางบริหารหรือทางวินัยก็ตาม หากผู้ถูกว่ากล่าวตักเตือนเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา ข้าราชการผู้นั้นก็สามารถใช้สิทธิร้องทุกข์ตามมาตรา 130 ได้ (นร 0709.2/377 ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2541) 179

สำหรับเพื่อการศึกษาและการอ้างอิงเท่านั้น
For educational use and reference only

กฎ ก.พ.

กฎ ก.พ. ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์
ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน

1. การปรับปรุงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่า 181
กองจากระดับ 8 เป็นหัวหน้าหน่วยงานที่มีฐานะสูงกว่ากองที่มีตำแหน่งระดับ 9
นั้น อำนาจการลงโทษของหัวหน้าหน่วยงานที่สูงกว่ากองย่อมเป็นไปตามกฎ ก.พ.
ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2536) ว่าด้วยอำนาจการลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือ
ลดขั้นเงินเดือน (นร 0709.1/132 ลงวันที่ 20 มีนาคม 2544)
2. นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ 183
ที่สูงกว่ากองซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้กระทำความผิดวินัยอย่าง
ไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งได้ไม่เกิน 5%
เป็นเวลาไม่เกินสองเดือน (นร 0709.1/282 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2544)
3. การที่จะพิจารณาว่าข้าราชการถูกลงโทษทางวินัยเมื่อใด 186
ให้พิจารณาจากการที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับโทษจริง หรือวันที่คำสั่งลงโทษมีผล
ใช้บังคับ หากปรากฏว่าคำสั่งลงโทษดังกล่าวมีผลบังคับเมื่อข้าราชการผู้นั้นพ้นไป
จากการบังคับบัญชาของผู้สั่งลงโทษแล้ว คำสั่งลงโทษดังกล่าวย่อมไม่มีผล
ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้หากผู้บังคับบัญชาใหม่เห็นว่า ข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัย
ผู้บังคับบัญชาใหม่ก็สามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ (นร 0709.2/ป 387
ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 2541)

กฎ ก.พ. ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ได้รับเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน

การลดโทษลดขั้นเงินเดือน แม้จะเป็นผลให้ข้าราชการผู้ถูกลงโทษ 188
ได้รับเงินเดือนในอันดับขั้นที่ต่ำกว่าระดับตำแหน่งก็สามารถกระทำได้
(นร 0709.2/384 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2542)

กฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2538) ว่าด้วยการสั่งพักราชการ
และการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

1. การสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกสั่งพักหรือสั่งให้ออก 189
จากราชการไว้ก่อนกลับเข้ารับราชการตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กฎหมายไม่มีเจตนารมณ์ให้สั่งย้อนหลัง เมื่อมีการ
สั่งให้ข้าราชการดังกล่าวกลับเข้ารับราชการแล้ว คำสั่งพักหรือคำสั่งให้ออกจาก
ราชการไว้ก่อนย่อมสิ้นสุดลง (นร 0709.2/893 ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2542)

2. เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รอการลงอาญาข้าราชการ 193
ซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เหตุแห่งการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนย่อมหมดไป
หากไม่มีการสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนในกรณีอื่น ผู้บังคับบัญชา
ก็ต้องสั่งให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการตามเดิม (นร 0709.2/386 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2542)

3. ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการ 195
สอบสวนหาผลควรสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่าง
ไม่ร้ายแรงและไม่มีกรณีที่ต้องถูกสั่งให้ออกจากราชการ ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งให้
ผู้นั้นกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ และสั่งลงโทษตามควรแก่กรณี หรือหากผล
การสอบสวนปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมิได้กระทำผิด ก็ให้สั่งยุติเรื่อง และให้ผู้นั้น
กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ (นร 0709.1/ล 240 ลงวันที่ 13 กันยายน 2544)

1	หน้า
4. ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการซึ่งถูกสั่งพักราชการออกจากราชการไว้ก่อนได้ หากพิจารณาเห็นว่าการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุของการสั่งพักราชการนั้นจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว และเมื่อมีการสั่งให้ข้าราชการผู้ใดพักราชการแล้ว การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนจะต้องสั่งย้อนหลังตั้งแต่พักราชการเป็นต้นไป (นร 0709.2/458 ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2541)	197
กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา	
1. การที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณากำหนดให้คณะกรรมการต้องมีกรรมการซึ่งมาจากข้าราชการประจำอย่างน้อย 3 คน นั้น เพราะต้องการให้การสอบสวนกระทำโดยคณะบุคคล เพื่อเป็นการคานอำนาจของผู้บังคับบัญชา ส่วนที่กำหนดให้กรรมการสอบสวนต้องอยู่ร่วมทำการสอบสวนนั้นก็เพื่อช่วยเหลือกันในการปฏิบัติหน้าที่สอบสวน (นร 0709.1/113 ลงวันที่ 10 เมษายน 2544)	199
2. เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบว่ามีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยตนตามที่มีเจ้าหน้าที่นำคำสั่งไปส่งแล้ว การยื่นหนังสือคัดค้านผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวนจึงต้องนับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบว่ามีการสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเป็นต้นไป (นร 0709.2/705 ลงวันที่ 24 กันยายน 2542)	202
3. ระหว่างการสอบสวน หากผู้ถูกกล่าวหาได้โอนไปอยู่นอกบังคับบัญชาของผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนแล้วเสร็จ หากต้องมีการเปลี่ยนแปลงกรรมการสอบสวนหรือขออนุมัติขยายเวลาการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการตามข้อ 10 และข้อ 12 ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา (นร 0709.2/ล 192 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2542)	204

4. การรายงานเหตุที่คณะกรรมการสอบสวนไม่สามารถดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาสองร้อยเจ็ดสิบวันต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ดี การจัดทำบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานก็ดี การสอบสวนซึ่งต้องกระทำโดยคณะกรรมการสอบสวนก็ดี ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสอบสวนตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ 18 (พ.ศ. 2540) ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องปฏิบัติตาม (นร 0709.1/119 ลงวันที่ 24 เมษายน 2545) 207
5. ข้าราชการซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยมีสิทธิยื่นทนายความ หรือ ที่ปรึกษาเข้ามาปรากฏตัวต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวนในฐานะคู่กรณีได้ ส่วนการจะนำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วยได้หรือไม่นั้น เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวน (นร 0709.1/234 ลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2545) 214
6. ในกรณีผู้ถูกกล่าวหาอยู่ต่างประเทศ หรือไม่อาจเรียกผู้ถูกกล่าวหา มารับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาได้ คณะกรรมการสอบสวนสามารถส่งบันทึกดังกล่าวทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกกล่าวหา ณ ที่อยู่ของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งปรากฏตามหลักฐานของทางราชการ หรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งให้ทราบ โดยไม่ต้องผ่านหัวหน้าสำนักงานในท้องที่นั้นได้ (นร 0709.2/579 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2541) 217
7. เมื่อพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 บัญญัติให้ ยุบเลิกกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท โดยโอนอำนาจหน้าที่ของกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทไปเป็นของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแล้ว อำนาจของอธิบดีกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทซึ่งได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยไว้ย่อมโอนไปยังอธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยซึ่งตั้งขึ้นตามคำสั่งของอธิบดีกรมการเร่งรัดพัฒนาชนบทจะต้องดำเนินการสอบสวนต่อให้แล้วเสร็จแล้วเสนอรายงานการสอบสวนพร้อมสำนวนต่ออธิบดีกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเพื่อพิจารณาต่อไป (นร 1009.1/ล 1127 ลงวันที่ 15 พฤศจิกายน 2545) 221

ระเบียบ ก.พ.

ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวิธีการออกคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ
ข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

การสั่งเพิ่มโทษข้าราชการเป็นลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ หากปรากฏว่า ก่อนมีคำสั่งเพิ่มโทษข้าราชการผู้นั้นได้รับเลื่อนตำแหน่งหรือเลื่อนขั้นเงินเดือน การสั่งเพิ่มโทษย้อนหลังย่อมไม่กระทบถึงสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกลงโทษได้รับไปแล้ว (นร 0709.2/ป 678 ลงวันที่ 4 ธันวาคม 2541) 225

ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการ
ของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535

1. ศาลจังหวัดได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ให้ลงโทษจำคุก ข้าราชการหลังจกที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปแล้ว การสั่งลงโทษทางวินัยในกรณีเดียวกัน จะต้องสั่งลงโทษย้อนหลังไปถึงวันได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการ (นร 0709.2/ป 419 ลงวันที่ 15 กันยายน 2542) 228

2. การสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออกจากราชการ ห้ามสั่งลงโทษ ย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่จะเข้ากรณียกเว้นตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2535 จึงให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้ สำหรับการสั่งลงโทษผู้ที่พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญให้สั่งลงโทษไล่ออก หรือปลดออกจากราชการย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ (นร 0709.1/263 ลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2544) 231

ระเบียบ ก.พ.ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัย
และการออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539

ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการ 234
แล้วต้องรายงานการดำเนินการดังกล่าวไปยัง อ.ก.พ.กระทรวง ตามข้อ 14
ของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการรายงานเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการออก
จากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. 2539 เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวง ได้พิจารณา
รายงานการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวรวมทั้งให้ความเห็นชอบแล้ว ถือว่า
การดำเนินการทางวินัยนั้นเสร็จสิ้น (นร 0709.1/240 ลงวันที่ 1 ตุลาคม 2544)

พระราชบัญญัติล้างมลทินฯ

1.ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยและได้รับโทษไปแล้วก่อนหรือใน 238
วันที่ 5 ธันวาคม 2530 ย่อมอยู่ในเกณฑ์ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติ
ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงมี
พระชนมพรรษา 60 พรรษา พ.ศ. 2530 ถือได้ว่าไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยมาก่อน
แต่ทั้งนี้ไม่ก่อให้เกิดสิทธิในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใดๆ ที่สูญเสียไปก่อน
ได้รับการล้างมลทิน ส่วนการจัดทำทะเบียนประวัติข้าราชการ (ก.พ.7) นั้น
ให้บันทึกการถูกลงโทษของข้าราชการที่ได้รับการล้างมลทินไว้ในประวัติข้าราชการ
โดยหมายเหตุไว้ด้วยว่าได้รับการล้างมลทินแล้ว (นร 0709.1/1 ลงวันที่ 8 มกราคม 2544)

ภา		หน้า
4	2. พระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ. 2539 ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ผู้ที่จะได้รับการล้างมลทิน นอกจากจะเป็นกรณีกระทำผิดก่อนหรือในวันที่ 9 มิถุนายน 2539 แล้ว ยังจะต้องได้รับโทษทั้งหมดหรือบางส่วนก่อนหรือในวันที่ 11 กันยายน 2539 ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้บังคับด้วย (นร 0709.2/704 ลงวันที่ 24 กันยายน 2542)	241
8	3. กรมการผังเมืองได้สั่งให้ข้าราชการไปช่วยราชการที่สำนักงานผังเมืองจังหวัดนครสวรรค์ตั้งแต่วันที่ 25 เมษายน 2539 การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูนซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาเดิมสั่งว่ากล่าวตักเตือนข้าราชการดังกล่าวเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2539 ในกรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงไม่อาจกระทำได้และเป็นผลให้กรณีดังกล่าวไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชทรงครองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ. 2539 ด้วย (นร 1011/372 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2545)	246
		หน้า
	4. พระราชบัญญัติล้างมลทินในโอกาสสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี พ.ศ. 2526 มีเจตนารมณ์ให้ผู้ได้รับการล้างมลทินมีสิทธิสมบูรณ์เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ผู้ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวย่อมไม่เป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปที่จะเข้ารับราชการ เพราะเหตุเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีตามมาตรา 30 (7) ถึงแม้จะเคยต้องโทษกระทำผิดอาญามาก่อนก็ตาม (นร 0709.2/ป 341 ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2541)	248

เบ็ดเตล็ด

1. การดำเนินการสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย กฎหมายว่า 252
ด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนได้กำหนดอำนาจหน้าที่และวิธีการสอบสวนพิจารณา
โทษไว้เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากการดำเนินคดีอาญา ดังนั้น แม้ศาลจะมีความเห็น
ในสำนวนคดีแตกต่างออกไป ก็ไม่มีผลกระทบต่อการดำเนินการทางวินัย
(นร 0709.2/ป 480 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2542)

2. ข้าราชการมูลเกล้าฯ ถวายฎีกาโดยสุจริต ไม่อาจปรับบทเป็น 254
ความผิดวินัยฐานใดได้ (นร 0709.1/ล 511 ลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2545)

3. ข้าราชการถึงแก่ความตายก่อนที่จะมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด 256
วินัยอย่างร้ายแรง กรณียอมไม่อยู่ในเงื่อนไขตามมาตรา 53 แห่ง พร. บำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ พ.ศ. 2494 ที่จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อสืบสวนให้ได้ความจริงว่า
ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษสถานใด เพื่อให้ทราบถึงสิทธิ
ในการรับบำเหน็จบำนาญของทายาท (นร 0709.2/ป 152 ลงวันที่ 12 มีนาคม 2541)

4. ข้าราชการที่มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัย 259
อย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนที่จะได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัย
การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญต้องรอไว้จนกว่าการสอบสวนปรากฏผล ถ้าปรากฏว่า
ข้าราชการผู้นั้นถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทของข้าราชการผู้นั้น
ยอมไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ (นร 0709.1/200 ลงวันที่ 18 กันยายน 2544)

1	หน้า
5. การที่จะพิจารณาว่าการดำเนินการทางวินัยในเรื่องใดเป็นการดำเนินการซ้ำหรือไม่ ให้ยึดถือหลักเจตนาของผู้กระทำและข้อเท็จจริงเป็นกรณี ๆ ไป หากเป็นเรื่องกล่าวหาที่มีการกระทำหลายครั้งแต่มีเจตนาเดียวกันต่อเนื่องกันกรณีก็ต้องถือว่าการกระทำทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั้งหมดอยู่ในเรื่องเดียวกันเมื่อมีการดำเนินการทางวินัยกับผู้กระทำผิดไปแล้ว จะดำเนินการทางวินัยในเรื่องเดียวกันนั้นอีกไม่ได้ (นร 0709.1/ล 90 ลงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2545)	263
6. การที่ ก.พ.มอบอำนาจตรวจสอบการดำเนินการทางวินัยและการออกจากราชการให้ อ.ก.พ.กระทรวง เป็นผู้พิจารณาแทนนั้น หากปรากฏว่าผู้รับมอบไม่ปฏิบัติตามการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง ก.พ.ซึ่งมีหน้าที่ กำกับ ดูแล ตรวจสอบ การดำเนินการดังกล่าวย่อมมีอำนาจดำเนินการแก้ไขได้ (นร 0709.2/ล 21 ลงวันที่ 27 มกราคม 2543)	266
พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534	
1. นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลบังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง ซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรม และส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นกรม ย่อมมีอำนาจสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น อีกทั้งมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติราชการใด ๆ ได้ (นร 0709.1/129 (ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2544)	268
2. ผู้ดำรงตำแหน่งอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทนได้ตามมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนจะกระทำการเกินกรอบอำนาจที่ได้รับมอบหมายมิได้ หากมีกรณีเป็นที่สงสัยในเรื่องการมอบอำนาจให้พิจารณาถึงเจตนารมณ์ของผู้มอบเป็นสำคัญ (นร 0709.1/ล 261 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2543)	270

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

ข้าราชการออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ 273
ในวันที่ 1 ตุลาคม 2540 ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้พิจารณามีมติให้
ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงในวันที่ 30 กันยายน 2541 ถือว่า
เป็นการดำเนินการตามเงื่อนไขของมาตรา 21 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. 2518 แก้ไข
เพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2530 ประกอบบทเฉพาะกาล ตามมาตรา 128 แห่ง
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2542 แล้ว ผู้บังคับบัญชาย่อมดำเนินการทางวินัยต่อไปได้เสมือนว่า
ข้าราชการผู้นั้นยังมีได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ (นร 0709.1/263 ลงวันที่
19 พฤศจิกายน 2544)

สำหรับเพื่อการศึกษาและอ้างอิงเท่านั้น
For educational use and reference only